

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Chrysostomi quoque sacrum os post post mortem loquutum, & eius mortis
gloria. Capvt XXXVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

illis viros metuans: in eaque tempestate salutis suae studio omisso, ne quid viro accidat ingratum, verentur: iam edito in lucem infante, ac post primos statim vagitus, aliae rursus cura excipiunt, incolumitatis atque educationis. Si indole est liberali, & ad virtutem comparata, iterum in metu parentes, ne quid sinistrae partatur, ne immatura morte obeat, ne in vitium aliquod degeneret. Nam non solum ex improbis probi, sed etiam ex probis improbi ac flagitiosi fiunt. Quorum si quid eueniat inuitum, intolerabilius malum est, quam si haec ab initio contigissent. Sin omnia in eo praecelata, fixaque permanent, num mutationis timor assidue praesto est parentum animos versans, magnamque voluptatis partem eripiens. At non omnibus maritis fas est liberos habere, itaque mihi aliam rursus anxietatis causam narras. Quare si & susceptis liberis ac non susceptis, & probis ac flagitiosis, varijs doloribus atque curis continentur, vade iam porro suauissimam coniugum vitam vocabimus. Iam si domestici concordem vitam exigant, formido erit, ne irruens mors voluptatem dissipet. Imò vero non formido erit, neque id malum duntaxat metuendum fuerit, sed omnino necessitas erit aliquando euenire. Nemo enim poterit utrumque extinctum vno die ostendere. Quod si non contingat, quod superest, necessitas erit vel morte acerbioram vitam sustinere, seu diu eam ea consensu, seu parum. Nam ille quo magis periculum fecit, eo maiorem habet dolorem, longa quippe consuetudo intolerabile dissidium facit: hic priusquam amorem delibauerit, feruente adhuc desiderio, ea spoliatus, id ipsum vehementius luget, atque ex contrarijs causis eadem vterque miseria tenetur.

Quid iam dicam quae interim incidunt molestias, diuturnas peregrinationes, angores, & angoribus coniunctos morbos? Quid hoc ad matrimonium (inquit) & quidem certae multae saepe eius causa valetudinem contraxerunt. Iniuria enim affecta, & irritata, partim mœrore, grauem febrem concitauerunt. Ac quantumuis eo praesente nihil eiusmodi patiuntur, sed facili perpetuo vitantur, peregrè profectioibus in caenala rursus coguntur.

Sed haec omnia missa faciamus, nec vltius matrimonium culpemus: at non aequè crimen est fugere possit.

Chrysostroni quoque sacrum os post mortem loquentum, & eius mortis gloria.

CAPVT XXXVI.

Sed beatum illud os (dices) inter diuini exilij molestias indignissima morte oppressum conticuit. O fortunata mors, quae ipsi triumphorum fuit principium! Quod enim, amabo, spectaculum toto terrarum orbe sol vniquam vidit illustrius, quam cum sanctissimi viri corpus singulari Theodosij Imperatoris religione Constantinopolim reportatum est: ferebatur pretiosissimum mundi pignus totius urbis vel humeris, vel studijs, & tot ei erant sepulchra, quot hominum pectora, quanquam non sum vltus verbo, quo debui: neque enim ei vllum vniquam sepulchrum fuit, cuius certa fuit semper immortalitas. Redibat ab exilio tamquam ex virtutis suae theatro, pene adhuc viuus & spirans, nondum enim extinctus videbatur ardor oculorum, nondum attrita frontis grauitas, nondum lingua caelo altior plane conticuerat. Totus erat etiam in mortuo Chrysostronus. Et quae antea exulem loca sine lachrymis videre non potuerant, eadem ingenti fenore lacrimae videbant triumphantem, quacumque sacra inferebatur reliquiarum theca, hic inundatiui populorum multitudo, hic incredibiles plausus mortuo, hic popi, hic supplicia, hic suauissimae carminum modulationes, hic residentes florum elegantiae, hic exquisitissimi odores. Interea flammis omnia collucere, quasi caelum suis distinctam sideribus destulisset in terras; Dies, & noctes non tam suis ardere luminibus, quam frequentia cereorum, oppleti vias, omnes vno agmine concurrere, mixtos diuitibus pauperes, iuuenibus senes, pueris matronas, non sexum, non valetudinem retardare quemquam, agrotos ipsos ad hoc spectaculum tanquam ad salutis portum deferri, satis se vixisse existimabat, qui huiusmodi mortuam viderat. At vero postquam ad regiae urbis muros ventum est, Tum procerum naues ornatu cultuque apparatus

enica-

micare, omnes obuiam ſe effundere, ſacrum
 epoſitum quaſi de celo miſſum accipere:
 Imperatorem ipſum dignitas non tenuit,
 quem religio incitauit, Patrem ſuum, in
 communem, magnæ vibis Genium, docto-
 rem orbis terrarum, religioſis manibus ex-
 cepit, & ſuo nauigio intulit. O felix nau-
 gium! non egebat remis quod Dei fauor
 impellebat, appulit primum ad viduæ Cal-
 litropes agrum; agrū inquam illum, quæ tanta
 vocis libertate contra inuidioſam Augu-
 ſtæ potentiam defenderat. Stetit illic quaſi
 Patronus in domo clientulæ, vt & beati ci-
 neres hoc odore iuſtitie, ſingulariſque con-
 ſtantie, quam in eodem loco ſacrauerat frue-
 reatur. Exinde in urbem deportatus eſt curru
 triumphali, qui triumphum adeptus erat
 tanto pulchrior, quanto maius eſt ſuperare
 patientia. Viſiſtes in ipſo aditu muros vr-

bis exultantes, geſtientes domos, confertos
 pompis, viros, tecta ipſa laborantia, & riden-
 tem ciuitatis faciem, quæ ſe præ lætitiæ
 minime capiebat. Stetit Auguſtus, in con-
 ſpectu omnium amplexus eſt phecetrum,
 collachrymauit, orauit, at populus roga-
 bat mortuum, vt relictam ſedem conſcende-
 ret. Mirum, ſoluta lingua eſt, reſponſum de-
 dit, bene precata eſt ſalutem, & pacem quam
 nouerat impertiuit, nec enim mortis tene-
 batur neceſſitate, ex qua omnes liquidis-
 ſimam vitam hauſerant. Hoc triu-
 phantis eloquentiæ monumen-
 to nihil fuit in textis
 ſpectabili-
 us.

F I N I S .

INDEX

